

Ta zvláštní holka z Krumlova

Napsal uživatel Wabi Ryvola
Čtvrtek, 12 Květen 2011 22:12

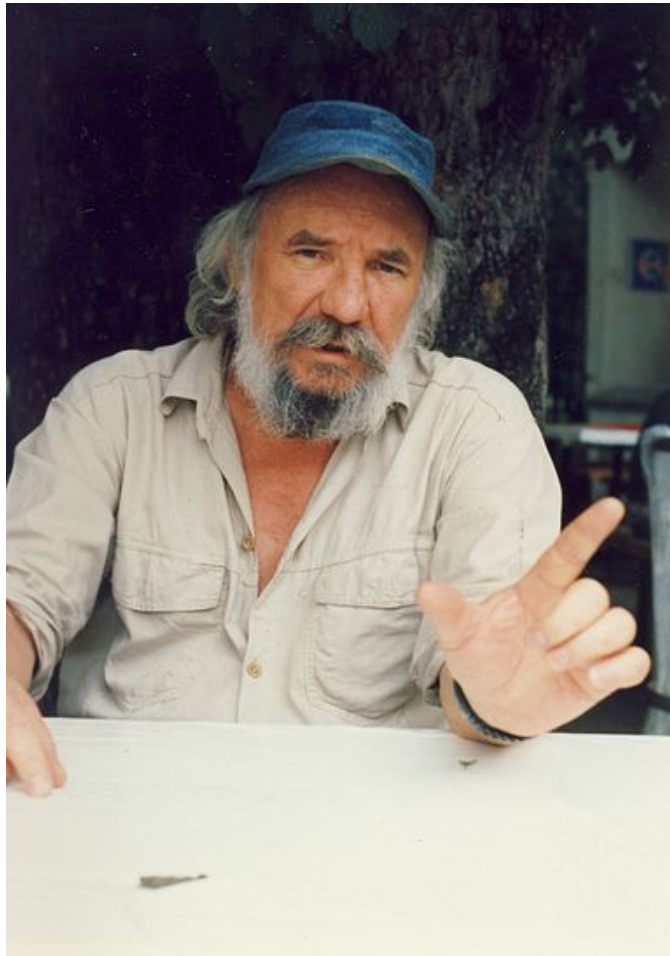
Pomalu jsem vystoupil z vlaku.

Do odjezdu lokálky mi zbývá asi hodina, kluci jeli už včera a tak nemám do čeho píchnout. Zapadnu do nádražní restaurace, dám si pivo s mejdlovou pěnou a rozhlížím se.

Tohle bylo vždycky ospalé nádraží, ale dneska tady prostě chcíp pes. Už se chci věnovat pivu, když do dveří vstoupí holka s báglem, rozhlídne se a když mě vidí, pohne trochu koutkem jako na úsměv a zamíří ke mně.

"Ahoj, je to volný?"

Má docela příjemný hlas a tak se hrnu pomoci jí sundat usárnu, zdravím ji a ptám se, kam jede. Dovídám se, že tam, co já, na potlach, zapaluji jí cigaretu a vedeme takový ty řeči, co se obvykle vedou - jako když se potkají dva čundráci, znáte to.

Líbila se mi. Blond vlasy nakrátko, vysoká a štíhlá, krásné velké oči, co vám budu vyprávět. Potlach byl fajn, za ty dva dny jsme se docela spřátelili a tak zpátky na to ospalé nádraží jeli zase spolu. Podali si ruce, usmáli se a každému nám vlak odjel na jinou stranu. Ani jsem vlastně nevěděl, odkud je.

Příští pátek jsem po dlouhé době vyrazil na boudu, za starými kamarády na Lužnici. Šlapu kolem řeky, pohvizduji si, a najednou koukám, kdo to nejde proti mně - ona.

"Kde se tu bereš?"

Tak jí to říkám, ona jde na boudu o kousek dál, byli jsme zase celé dva dny spolu a opět se loučili na nádraží. To už jsem byl chytřejší a dozvěděl se, že je z Krumlova a jmenuje se Kitty. Ještě před odjezdem se jí ptám, kam jede příští týden a ona že neví.

"Snad se ještě někdy potkáme!"

Dost jsem na ni myslel. Ale v pátek ráno zavolał kamarád, jestli bych s nima nejel, a tak jsem jel

Ta zvláštní holka z Krumlova

Napsal uživatel Wabi Ryvola
Čtvrtek, 12 Květen 2011 22:12

a bylo to fajn. Sedíme v zapadlý hospodě na severu, třískáme do kytar, najednou se otevřou dveře a ona v nich! Vyvalil jsem oči a přestal hrát. Namířila si to ke mně a s pusou od ucha k uchu mě plácla do ramene.

"Tak vidíš, že jsme se zase setkali!"

Tahle hospoda je třicet kiláků na severozápad od Rakovníka. Nechtěl jsem věřit, že je to jen náhoda. Ale říkala, že vyrazila jen tak nazdařbůh - náhoda je zkrátka blbec. Začali jsme si z toho dělat legraci. Přišla s nějakým klukem a ráno byli zase pryč - škoda, myslel jsem si. Na příští pátek naplánovali kluci vandr na Sázavu, ale v poslední chvíli jsem dostal telegram. Nezbyvalo, než se hodit do gala a odjet do Prahy - to se stává. Zajdu na oběd do Jizery a samozřejmě, Kitty sedí vzadu u rohového stolu, má volný flek a už z dálky na mě kývá.

To už bylo trochu moc.

"Prosím tě, Kitty, snad mi nechceš namluvit, že je to zase jen náhoda? Vždyť jsem měl být dneska na Sázavě!"

"No a co? Já přijela do divadla!"

Tak se sehnal ještě jeden lístek a v neděli jsem jí doprovázel na nádraží.

"Kde se setkáme příští týden?" dělám si legraci.

"Já nevím, snad bude lepší pro jistotu zůstat doma, ne?" Usmála se a pak jsem viděl jen poslední vagón v tunelu.

Byl to dlouhý týden potom a já neměl stání.

Ta holka se mi líbila čím dál víc. Chtěl jsem ji vidět pravidelně, ale zase nechtěl porušit to zvláštní kouzlo nenadálých setkání. Pusť to z hlavy, pro jistotu, říkal jsem si.

A jel s klukama normálně na vandr, na starej kemp. V noci přišla parta kamarádů. Jak tak posedávají kolem ohně, zahlídnu ve tmě záblesk světlých vlasů a tak zavolám nevěřičně polohlasem "Kitty?"

Jo, byla to ona.

To už jsme kroutili oba hlavou a všichni na nás koukali tak trochu nedůvěřivě. Nechtěli nám věřit, že se nedomlouváme. A tak jsme se před odjezdem dohodli, že si neřekneme ani civilní jména, ani adresy a nebudeme ani po tom pátrat. Moc se nám odjíždět nechtělo, to je fakt. V pátek jsme jeli s partou až k Brnu, ale v půli cesty vyplivl na dlouhou dobu stop. Vzdali jsme to a sešli ze silnice na pravou stranu, kde byly lesy. Došli jsme do údolí a narazili na chaty. Před jedním sroubkem hořel oheň. Něco ve mně cvaklo.

Seděla u něj

Dali jsme si beze slova pusou a všichni z toho byli tak trochu nakřivo. Tohleto se naplánovat tutově nedalo. Začali nám fandit. To už nám bylo smutno, když jsme šlapali v neděli zpátky na stop. Nějak jsme si už na sebe začali zvykat, oba jsme cítili, že mezi námi něco vzniká a nechtěli to pokazit.

Následující víkend jsem nemohl nikam jet, už ve čtvrtek jsem musel odjet na služební cestu do Ostravy. V hlavě mi ale celou cestu strašilo - co kdyby?

Potkali jsme se v Ostravě na ulici v sobotu odpoledne. Jela sem s kamarádem navštívit bráchu, který tu studuje. Držel jsem ji za ruku a oba nás mrazilo v zádech. V očích měla něco, co tam posledně ještě nebylo.

Pak jsme se setkali ještě třikrát pravidelně každý týden, aniž bychom si cokoliv domlouvali - z toho dvakrát venku na nejnemožnějších místech a jednou v Berouně na ulici. Měl jsem ji rád, moc rád, ale stále nechtěl porušit to krásné kouzlo, nebo co to vlastně bylo.

Náhoda? Kdo to ví?

A tak jsme si jednou řekli, že si tu náhodu vyzkoušíme. Zůstaneme zkrátka příští týden přes

Ta zvláštní holka z Krumlova

Napsal uživatel Wabi Ryvola
Čtvrtek, 12 Květen 2011 22:12

víkend doma. To bylo prvně, co nás napadlo předem se nějak domluvat.

V pátek jsem šel do kina a pak na pár piv, v sobotu ráno zaskočil na houby a odpoledne válel na kytaru. Večer se obleknu a chci si jít někam zatancovat. Vtom někdo zvoní a neznámý hlas u branky se mě ptá na cestu do nějaké vesnice. Povídám mu, ať počká. že jdu stejně ven, že mu to ukážu. Jeli tam na pouť a tak si říkám, je to jedno, zábava jako zábava a jel jsem s nima. Vstoupíme do sálu a ve mne by se krve nedořezal.

Na parketě to vytáčí nějaká nakrátko ostříhaná blondýnka, mrkne po mne okem, zastaví se, pomalu jde blíž a tak proti sobě stojíme, díváme se do očí a nevíme, co k tomu honem říct. A pak jsme se oba najednou rozesmáli. Chtěla zůstat doma jako já, ale v sobotu ji přemluvili příbuzní, že už u nich na vesnici dlouho nebyla, ze je u nich pouť a tak se dala umluvit.

No věřili byste tomu?

Setkávali jsme se tak pravidelně týden co týden, celkem osmadvacetkrát jsme se náhodou - i když to zní neuvěřitelně - pouhou náhodou sešli u ohně, ve vlaku, v hospodě, na ulici, ve vesnicích, o kterých jsme neměli ani tušení a bylo to jako sen. Ale krásný sen.

Nakonec jsem ji jednou řekl - a to bylo naposled, co jsem ji viděl - "Kitty, vypadá to, že k sobě patříme, přijed' v sobotu do Prahy, budu čekat. Vem si na pár dní dovolenou a domluvíme se, co dal."

Čekal jsem na nádraží celou sobotu až do noci.

Nepřijela.

Nepřijela ani druhý den, nepřijela už nikdy. Nikdy už jsem ji neviděl, nikde už jsme se také nepotkali.

Jel jsem hned v pondělí do Krumlova. Marně jsem procházel znova a znova městem, ptal se na policii, na radnici, nikdo ji neznal. V Krumlově prostě žádná holka toho jména nebydlela.

A tak teď sám nevím, jestli jsem si tu svou Kitty nevymyslel. Ale osmadvacetkrát jsme se přeci setkali...

No věřili byste tomu? _____

Wabi Ryvola

(Prokletá vůně hor, Avalon 2007)